

Campanya per a fomentar els productes autòctons

Compra a casa, ven a casa i faràs casa

Aquesta vella dita resumeix a la perfecció la ideologia actual dels pagesos catalans, que darrerament han obert una campanya per contrarestar els efectes de les agressions dels pagesos francesos.

Des de principi d'any que es repeteixen un seguit d'actes contra els productes hortofrutícoles catalans quan passen per la Jonquera. El sindicat agrícola francès Coordination Rurale ha reivindicat els fets i assegura que continuarà les seves accions, si la Comunitat Europea no revisa la Política Agrària Comuna (PAC).

Davant aquestes agressions, els pagesos catalans han adoptat diverses actituds i han anat canviant la tàctica de resposta segons l'evolució del conflicte. Al principi tant Unió de Pagesos (Principat) com Unió de Llauradors (País Valencià) van pagar amb la mateixa moneda: cremant productes francesos a les grans superfícies comercials, pràcticament totes de capital francès. Després de llargues discussions i de veure que la tàctica no funcionava, els nostres pagesos han tendit a fer accions més positives. Aquest estiu han iniciat una campanya perquè el consumidor compri productes del país, i a més a més han fet diversos actes de repartiment de fruita, l'un al consolat francès de Barcelona i l'altre a la Jonquera.

El 22 de juny proppassat, en una reunió del Comitè Consultiu del sector hortofrutícola de la CE, la directora general d'aquest sector, la francesa De Pascale, assegurava que les agressions "són una qüestió bilateral entre dos estats". Contra això, Jordi Vilaró, també membre del Comitè i portaveu d'Unió de Pagesos, assenyalà que les accions violentes de Coordination Rurale són "un atemptat contra la lliure circulació de mercaderies a la CE i un problema que s'ha de resoldre al si de la CE". No es tracta d'una picabaralla entre estats, el conflicte té de rerefons una política agrària europea que vol ser comunitària i que vol respondre a la idea de la lliure circulació de mercaderies.

El problema no es redueix a cremar un camió o dos, car tard o d'hora el Govern francès paga una indemnització, ans con-

sisteix en les vendes que es perden per por de possibles represàlies. El sindicat francès no s'ha limitat a cremar camions, ha atemorit les grans superfícies comercials i els consumidors perquè no comprin productes de l'altre cantó de la Jonquera. Els pocs mesos transcorreguts ja han servit perquè el sector de fruita i hortalisses notí un descens de vendes; si hi afegim la poca pressió del Ministeri d'Agricultura espanyol al govern de Balladur perquè cessin les agressions, ens trobem amb un quadre no gaire esperançador i més aviat pessimista.

L'ESPURNA DEL CONFLICTE

Tot i que les agressions dels pagesos francesos s'han anat produint amb més o menys regularitat, sobretot des que l'estat espanyol forma part de la Comunitat Econòmica Europea, aquest cop l'espurna del conflicte ha estat la fi del període transitori per a fruites i hortalisses. El tractat d'ingrés especifica l'establiment d'un període d'adaptació de l'estat espanyol a la CE, que segons els productes era més o menys llarg, en el qual es fixaven uns aranzels per als productes de l'estat espanyol. Un dels sectors amb un temps d'espera més llarg era l'hortofrutícola, però finalment es decidí d'avançar el final d'aquest període del 95 al 93. Així començà la competència per als pagesos francesos, que fins ara podien vendre els seus productes a preus més alts que no els catalans.

Actualment tothom està en igualtat de condicions, però a la pràctica els francesos hi surten perdent. Durant tot aquest temps, els agricultors francesos de conreus mediterranis han fet fortes inversions per a muntar grans hivernacles, i ara es troben que per a amortitzar els costos han de marcar un preu als seus productes més elevat que no el dels productes catalans. A més, amb la devaluació de la pesseta l'ex-

En un principi, els agricultors catalans van respon-

portació de productes d'aquí surt molt més rendible.

A això s'afegeixen els acords entre la CE i els països de l'est d'Europa, els d'Amèrica llatina i els del Magrib. Acords que, concretament amb el Marroc i Tunísia, volen oferir recursos a aquests països mediterranis perquè es mantinguin estables, no evolucionin cap al fonamentalisme i frenin l'emigració cap a Europa. Aquests tractats faran que hi hagi més

competència tant per als nostres agricultors com per als francesos, cosa que demana una política de la CE comuna.

UNA POLÍTICA COMUNA PER A L'AGRICULTURA

L'any passat s'enllestia a Brussel·les la reforma de la Política Agrària Comuna (PAC), amb la intenció que quadrés amb el GATT (Acord General sobre Aranzels Duaners i Comerç), i alhora deixés contents els pagesos, sobretot francesos (França és el primer país agrícola europeu i el segon exportador mundial de blat).

maneres compten amb la connivència del sindicat més potent de França, la Fédération Nationale des Syndicats d'Exploitants Agricoles (FNSEA), que agrupa la patronal del sector i la majoria de pagesos, i que exerceix una pressió molt forta sobre el govern francès.

La preocupació dels pagesos catalans és ben comprensible, si tenim en compte que des de l'ingrés espanyol a la CE les vendes d'aliments francesos a l'estat s'han multiplicat per 7, quan la compra d'aliments espanyols per part de França només s'ha multiplicat per 2. A més el dèficit comercial agroalimentari espanyol amb França

de Llauredors, Ximo Bosch, va declarar: "aquesta guerra comercial perjudica a tots els europeus, però sobretot a nosaltres. El sector hortofrutícola és molt important, perquè mobilitza molta mà d'obra i convé que el Govern de l'estat s'ho prengui més seriosament". Per Ximo Bosch el tema de fons és que "els francesos no pararan fins que no es regule la PAC". Quan es reformà la PAC no es tingueren en compte les fruites i les hortalisses i ara, segons el responsable d'Unió de Llauredors, "s'ha de tornar a reformar, perquè el Tercer Món té una producció molt gran en aquest sector".

El responsable que coordina el sector de la fruita dolça de la Unió de Pagesos opina que el problema té per fons la crisi del sector: "Estem en un moment molt dolent, en què l'única solució està a deturar una política que només afavoreix les grans agroalimentàries i salvar el petit i mitjà agricultor. Pensa que abans de l'arribada de les agroalimentàries, potenciades per especuladors i engreixades molts cops amb diner negre, els petits i mitjans agricultors no necessitaven protecció ni calia dur a terme les dràstiques reduccions d'excedents". Per Jordi Vilaró, "cal que el mercat únic serveixi per a complementar-nos segons el clima de cada regió, i evitar l'abandonament i la desertització que afecta avui dia el camp". Pel que fa a les agressions, Jordi Vilaró ha explicat que Unió de Pagesos ha mantingut contactes positius amb pagesos de Catalunya Nord, a través de la Confédération Paysanne. Aquest sindicat agrícola, que va creixent, agrupa les explotacions familiars i està vinculat als socialistes francesos.

Si més no, de moment el que tenen clar els pagesos catalans és que cal promoure els productes del país. Per alguns tècnics la solució estaria a prestigiar els productes de casa, tant per al consum intern com extern; això es podria fer mitjançant la creació d'una marca, com han fet altres països, que seria promoguda per una agrupació independent de l'administració. Aquesta marca equivaldria a seguretat en la qualitat dels productes, avalada per uns circuits específics de comercialització, per uns controls estrictes de qualitat i altres mesures. Però tant si això tira endavant com si no, el que és clar és que els pagesos hauran de continuar pregonant la vella dita: compra a casa, ven a casa i faràs casa. Ara el dubte està a saber si els catalans, els francesos i la resta d'europeus voldran parlar mai d'una mateixa casa.

Oriol Cortacans

dre als sabotatges francesos amb accions contra els seus productes en algunes grans superfícies.

APXIU

Però la reforma de la PAC no ha agradat a tots els treballadors del camp. I és que si beneficia molt els pagesos francesos del nord, d'agricultura atlàntica (grans plantacions de cereals), va en detriment dels pagesos del sud, d'agricultura mediterrània. Aquests darrers s'han mobilitzat per fer les accions més radicals, convocats per un sindicat de creació recent, Coordination Rurale, que agrupa els sectors més extremistes de totes les tendències. De totes

fou l'any 92 de 64.000 milions de pessetes. Ara tot això podria canviar.

UNIÓ DE LLAURADORS I UNIÓ DE PAGESOS

Totes dues agrupacions coordinen les accions de protesta a través de la sindical agrària espanyola COAG (Coordinadora de Organizaciones de Agricultores i Ganaderos). El representant de la Unió